

GÜNÜMÜZ KÜLTÜR VE İKTİDAR İLİŞKİSİNİ DİL BİLİMİ İLE FELSEFE EKSENİNDE OKUMAK

DR. ÖZGÜR KASIM AYDEMİR*

“İktidarın temeli kültür, kültürün harcı da dildir.”

Küresel güçlerin iktidarlarını perçinlediği günümüzde bireyin ve toplumun kültür algısının önemi daha da artmaktadır. İktidarın bu kültür algısında yararlandığı kavramın adı ise modernitedir. Modernizmin bir parçası olan özne iktidarcı olumlulanmaktadır. Ancak modern özne, modernist düşünce ya da tavırları doğrultusunda modern sıfatını almamakta, modernizmin ürünü olduğu için *modern* olarak tanımlanmaktadır. İktidarın modernliğe dayalı olarak gerçekleştirdiği bu üretimde milletlerin kültürel değerleri önemli bir engel niteliğindedir. Muhafaza edilmesi gereken bir değere sahip olanların da iktidarcı olumsuzlanan muhafazakârlık yaptırımından çekinmeleri ve kendilerini modernitenin değişim ve tükenimine bıraktıkları günümüzde iktidarın belirtilen bağlamdaki en önemli silahlarından biri olarak karşımıza çıkmaktadır: Dil...

Sembollerden ve imgelerden de yararlanan dil, kitlelerin kurgulanmasında da yönlendirilmesinde de önemli bir araç niteliğindedir. Bu özellik ruh dil bilimi, toplum dil bilimi, söylem çözümlemesi gibi dil bilimi alt dallarının da önemli inceleme alanlarını oluşturmaktadır. Yapısalcıların dilin bu yönüne belirli sınırlar içerisinde değinmelerine rağmen postyapısalcıların dilin belirtilen işlevini daha kapsamlı ve sistemli bir şekilde incelediklerini belirtebiliriz. Bu bağlamda Lévi-

* Pamukkale Üniversitesi Fen-Edebiyat Fakültesi Türk Dili ve Edebiyatı Bölümü Öğretim Üyesi.

Strauss, Ferdiand De Saussure, ve Barthes öncülüğündeki bu yaklaşımın, Lacan'la farklı yönde algılanmış olsa da, özellikle Jacques Derrida ve Michel Foucault'la olgunlaştığını belirtebiliriz. Yazımızda da "dil" günümüz kültür ve iktidar ilişkisinin belirleyicisi ve yönlendiricisi niteliğiyle, felsefeye ve dil bilimine bağlı olarak ele alınmaktadır. Ancak bu bağlamda kültürün olduğu gibi iktidarın da yaşamın her alanına yayılmış olduğu gerçeğinin göz ardı edilmemesi gerekmektedir. Zira Marksist yaklaşımın önemli yanılığlarından birinin iktidarı sadece "devlet" kavramı ile sınırlandırmaları olduğunu düşünmekteyiz. Fransız düşünür Michel Foucault, Duccio Tramadori ile gerçekleştirdiği bir söyleşisinde, çalışmamızın kurgusal temeli niteliğindeki şu ifadeleri kullanmıştır: "*Yönetilme sözcüğünü geniş anlamda kullanıyorum. Sadece devletin ve onu temsil eden insanların uyguladığı yöntemi değil; aynı zamanda, kurallar aracılığıyla, doğrudan ya da dolaylı etkileyişlerle gündelik hayatımızı düzenleyen insanları, örneğin kitle iletişim araçlarını kastediyorum* (Foucault 2004a: 151)."

Kitlenin kurgulanmasında, kendisinin öz iradesiyle benimsediği ve/veya benimsememesi iktidarcı amaçlanan ve kurgulanan değer yargılarına dayalı evren algısında bir kavram hayati önem taşımaktadır.

Tüketim toplumu olarak da tanımlanan günümüz toplumunda, bu tanımlamanın iktidar tarafından başarıyla kurgulanmış bir aldatmaca formu olduğunu düşünebiliriz. Yüksek hızlı iletişimin egemen olduğu günümüzde, yaygınlaştırılan bu dil kurgusunun kültürel değerleri sahiplenme bilincini de etkileyerek iktidarın amaçlarına hizmet ettiğini belirtebiliriz. Zira, tüketim toplumu adlandırmasının gerçekte, "tükenim toplumu" olarak kullanılması gerektiğini düşünmekteyiz. Nitekim tüketim formalarının da sürekli değişimiyle kurgulanan simülatif kültürel evrende, bireysel ve toplumsal özne

aslında kendisini tüketmektedir. Ancak sürekli değişim içerisinde olan özneye, bu durum hem bir gelişim olarak sunulmaktadır hem de bu gelişime ayak uydurmaması durumunda modernitenin en ağır cezasına çarptırılacağı bildirilmektedir: Dışlanma!..

Bir bölümü dışlanma korkusuyla oluşturulan "sözde özne", kültür çalışmalarında *yığın* ya da *kitle* (*mass*) olarak tanımlanmaktadır. Kitlenin kurgulanmasında, kendisinin öz iradesiyle benimsediği ve/veya benimsememesi iktidarcı amaçlanan ve kurgulanan değer yargılarına dayalı evren algısında bir kavram hayati önem taşımaktadır. İktidarın erkini sağlamaştıracak ya da alt üst edecek olan bu önemli kavram kültürdür. İnsanın evreni algılamasını belirleyen temel unsurun kültür olduğunu, dolayısıyla küresel kültürün inşa edilmesindeki

önemli amaçlardan birinin de farklı algılamaları ortadan kaldırarak tek ve millî temellerden uzak algılama kurgusuna sahip, daha kolay yönetilebilir bir evrene sahip olmak olduğunu belirtebiliriz. “Her toplum kendi evren tasavvuruna sahip olduğundan, her evren tasavvuru, ilgili toplumun, düşünce yapısını, zihniyetini, kurumlarını, geleneklerini ve değerlerini yansıtır (Bıçak 2009: 33).” Toplumsal evren algısı, kültür kavramını tamamen soyutluğa hapsedmemeli, aksine somutlukların algılanma temeli yönüyle değerlendirilmelidir. Konuyu somut bir örneğe dayalı olarak ifade edecez olursa John R. Searle’nin şu ifadesinden yararlanabiliriz: “Örneğin cüzdanımdaki kâğıt parçasını düşünelim. Bu kâğıt parçasını incelemek amacıyla cüzdanımdan çıkardığımda, fiziksel özelliklerinin hiç de ilgi çekici olmadıklarını görürüm. (...) Ancak hepimiz, hiçbir değer ifade etmeyen fiziki ve kimyasal özelliklerine rağmen bu kâğıt parçasının bir önemi olduğunu varsayarız. ‘Bu kâğıt parçasını para yapan şey hangi olgudur?’ diye soracak olursak, kimyanın ve fiziğin bu soruya cevap vermek için yetersiz olduğunu fark ederiz. (...) Para için durum neyse, genel anlamda toplumsal ve kurumsal gerçeklik için de durum aynıdır. Dolayısıyla, para, dil, mülkiyet, evlilik, yönetim, üniversiteler, kokteyl partileri, avukatlar, Birleşik Devletler başkanları, tamamen değilse de kısmen bizim onları öyle saymamız dolayısıyla bu betimlemeler altına girmişlerdir (Searle 2006: 128).” Bu noktada evren algısının temel birimlerinden olan kültür kavramının soyut, belirsiz bir konumda değerlendirilmemesi gerektiğini düşünmekteyiz ki Wendy Griswold’un öncülüğünde kullanılan “kültürel nesne” teriminin işletimini, kültürel incelemelerde önemli bir kilometre taşı olarak değerlendirebiliriz. Bunun bir adım ötesinde kültürü bir metin, kültürel değerleri de metnin birimleri olarak algılamak gerektiğini düşünüyoruz. Günümüzde kurgulanan kültürel “metin”, iktidarın amaçları doğrultusunda oluşturulduğu ve mümkün olan en etkin kanal üzerinden alıcılara gönderildiği artık kanıksanmış bir gerçeklik niteliğindedir. Bu bağlamda başta yazı pozcumcular olmak üzere dilsel çözümlenmelerinde özgün bir “şifre çözme” yöntemi kullanmakta ve bunu yaparken iktidar ilişkileri ile toplumsal özellikleri göz önünde bulundurmaktadır. Günümüz iletişiminin en etkin araçlarının televizyon ve İnternet olduğunu belirtebiliriz. Türkiye, televizyon karşısında harca(n)dığımız zamana dayalı sıralamada günlük 4 saat 17 dakikalık süre ile dünyada en çok televizyon izleyen sekizinci ülkedir.¹ Buna İnternette harcanan süreyi de eklediğimizde iktidarın bir kitle (mass)

Her toplum kendi evren tasavvuruna sahip olduğundan, her evren tasavvuru, ilgili toplumun, düşünce yapısını, zihniyetini, kurumlarını, geleneklerini ve değerlerini yansıtır.

oluşturmasının ne denli kolay olduğunu da ifşa etmiş oluyoruz. Toplumun genelince bilinen bu duruma karşın, toplumda, “kitle iletişim araçları” üzerinden gerçekleştirilen kültürel kurgunun ve tahribatın benzer nitelikli kanallardan gerçekleştirilmesi üzerine güçlü bir tepkinin bulunmamasını küresel iktidarın kitle kültürü kurgusundaki başarıya bağlamak öznelliğe değil felsefe temelli bilimsel gerçekliğe bağlanması gereken bir yargı niteliğindedir.

İktidar, güdümündeki öznenin *bir şeylerden* haber olduğunu zannedecek bir farkındalığa (dolayısıyla güce) ulaşmasına izin verirken bu simülatif bilinçlenme sonucu katedeceği yolu (sınırları) da belirlemiştir. İktidar kavramını ele alırken

İktidar, güdümündeki öznenin bir şeylerden haber olduğunu zannedecek bir farkındalığa (dolayısıyla güce) ulaşmasına izin verirken bu simülatif bilinçlenme sonucu katedeceği yolu (sınırları) da belirlemiştir.

sözlüklerde de belirtildiği üzere salt yöneten, hükmeden yönüyle değil, yöneten ile yönetilen arasındaki mücadele yönüyle de ele aldık. Çünkü koşulsuz tabi olan(lar)a hükmeden egemen gücün olduğu yerde iktidardan söz edilemeyeceğini düşünmekteyiz. Ele aldığımız, iktidar felsefesi, bir mücadelenin ürünüdür. Foucault’un özellikle vurguladığı bu çok yönlü iktidar algılayışının öncü ismi, başta Nietzsche olmak üzere Marx üzerinde de büyük etkiye sahip olan Arthur Schopenhauer’dır. Schopenhauer’in bu kurgusundaki anahtar işlevine sahip kavramsallaştırması ise “irade”dir. Schopenhauer’in “irade”sinin Marx’taki yansımada belirgin değişiklikler bulunmaktadır. Marx iradeye sahip özneye önemli bir eklemeye bulunmuştur ki bu kavram da “bilinç”tir. Felsefi düşüncesinde metafiziğe önemli bir yer ayıran Schopenhauer’in aksine, materyalist yönüyle öne çıkaran Karl Marks’ın “bilinçli özne”si, bu nedenle iktisadi üretim ve tabii ki tüketim dönüsünde egemen figür niteliğindedir. Düşünce dünyasında Arthur Schopenhauer’in önemli etkileri bulunan Friedrich Nietzsche ise, Schopenhauer’in metafizik yaklaşımını sürdürmesinin yanında “irade” kavramsallaştırmasına eklemeler yaparak geliştirmiş ve iradenin amacı olarak da değerlendirdiği temel kavramı olan “iktidar istenci”ne ulaşmıştır. Özellikle İngilizceden yapılan kimi çeviri eserlerde, iktidar ile güç sözcüklerinin birbirlerinin yerine kullanılabildiğini gözlemlemekteyiz ki bu işlemin terminolojik bir kargaşaya yol açtığı kanısındayız. Burada güç ile iktidar arasındaki ilişkinin irdelenmesi gerekmektedir. Gücü, muktedir olma yolunda bir araç, iktidarın varlığı kanıtlanması yolunda bir araç niteliğiyle değerlendirmekteyiz. Güç ile iktidar

arasındaki belirgin sınırı ve yoğun ilintiyi, Elias Canetti oldukça somut bir örneğe dayalı olarak açıklamıştır: “Kedi, gücü, fareyi yakalamak, onu ele geçirmek, pençelerinin arasında tutmak ve nihai olarak da öldürmek için kullanır. Ama fareyle oynamasında bir başka etken daha vardır. Kedi farenin gitmesine izin verir, birazcık kaçmasına, hatta arkasını dönmesine fırsat tanır; bu süre boyunca fare artık güce maruz değildir. Ancak hâlâ kedinin iktidar [alan]ının içindedir ve her an tekrar yakalanabilir. Derhâl uzaklaşırsa, kedinin iktidar alanından kaçır; ama, artık ulaşamayacak olduğu noktaya varana kadar hâlâ kedinin iktidar alanının içindedir. Kedinin egemen olduğu uzam, fareye yaşattığı umut anları, bir yandan da bütün bu zaman zarfında onu yakından izlemeyi sürdürmesi ve onu yok etmeye gösterdiği ilgiyi ve yok etme niyetini asla elden bırakmaması; bunların hepsine, yani uzam, umut, dikkatle izleme ve yok etme niyetine iktidarın fiili bedeni, ya da daha basit bir biçimde, iktidarın ta kendisi denebilir (Canetti 2006: 283-284)”. Aktarılan bu veciz benzetmeye ilham veren düşünsel şablonu, kendisini muhalif ve aydınlanmacı bir kimliğe büründürerek yeni bir kültürel evren kurgulamak isteyenlerin faaliyetleri üzerinde oturtmak gerektiğini düşünmekteyiz... Bu belirtilen kültürel kurgunun ana motiflerinden biri, tarihin her döneminde olduğu gibi özgürlüktür.

“İktidarın uygulanması başkalarının eylemleri üzerinde eylemde bulunmak olarak tanımlandığında, bu eylemler insanların başka insanlar tarafından ‘yönetilmesiyle’ karakterize edildiğinde, bu uygulamaya önemli bir unsur dâhil edilmiş olur: Özgürlük. İktidar yalnızca özgür özneler üzerinde ve yalnızca onlar özgür oldukları sürece uygulanır (Foucault 2005: 75).” Özgürlüğe yönlendirilen öznenin aslında tâbiyete yönlendirilmiş olduğu göz ardı edilmemelidir. Bu konuya ilişkin, M. Foucault’un iktidar kurgusunda, Nietzsche aracılığıyla etkide bulunan Adorno ve Horkheimer, “Aydınlanmanın Diyalektiği”nde, yazımızın başında da ana hatlarıyla değindiğimiz üzere, modern öznenin sürekli üretildiğini, bu üretim aşamasında özne adlandırmasının dahi bir aldatmaca olduğunu, öznenin kendisinin modernitenin erki tarafından üretildiğini belirtmektedir. Foucault da bu görüşü benimseyip geliştirerek, öznenin tabiyetinin sıklıkla tekrarlatıldığını ve özgürlüğün de bu tekrarlanma süreçlerine ilişkin olduğunu belirtmiştir. Daha yalın bir ifade ile, iktidar farklı içeriğe ve işleve sahip bilgiler aracılığıyla özneyi sürekli –

İktidar
yalnızca
özgür özneler
üzerinde ve
yalnızca onlar
özgür
oldukları
sürece
uygulanır.

kendi rızasıyla- tâbiyete yönlendirmektedir. Öznenin özgürlüğü ise bu tabiyeti onaylama sürecine özgüdür. Bu aşamada, tâbiyeti onaylama, iktidarın en önemsedığı konuda, kültürel değerler konusunda modernizm adlandırmasının arkasında sunulmaktadır. Böylelikle özgürlük kavramı ile geleneksel kültürel değerler çelişkili olarak sunulmakta ve özgürlüğü temeli olarak sunulan “evrensel kültürel” değerler, hızla, günümüzün etkin iletişim kanalları üzerinden servis edilmektedir. Bu kurguyu sağlayacak iktidarın ekonomik gücü de yine bu kurgunun ekonomik çıkarımlarınca sağlanmaktadır. Bu bağlamda, küresel markaların önemli bir bölümünün belirttiğimiz yönde değerlendirilebileceğini düşünmekteyiz.

Özgürlüğünün bilincinde olan özne, gözetim altında olduğuna ilişkin bilgiye sahip olsa da bilince sahip değildir. Bu noktada Foucault’un iktidar kurgusunun önemli bir metaforu karşımıza çıkmaktadır: Panopticon. Bu metaforun varlığına, adını aldığı bir hapisane ilham vermiştir. *“Panopticon ya da gözetim evi merkezî bir gözetleme kulesi etrafında birçok hücreden oluşan, bir gardiyanın birçok mahkûmu aynı anda denetleyebildiği büyük dairesel yapı bir anlamda çelişkili de olsa, Jeremy Bentham’ın yaratıcı imgelemine ürünüdür (Bentham 2008: 77)”*. İngiliz düşünürün bu mimari yapısını, belirttiğimiz üzere bir metafor olarak değerlendiren Foucault’ta panopticon, geniş bir hâkimiyet alanına hükmeden iktidarın işleyişini korumak amacıyla sürekli izlenebilirlik olanağı sağlayan bir gözetim ve denetim aracıdır. Bu denetim mekanizması ile bir anlamda görece özgür özne, izlenmesine dayalı olarak nesnelğe sürüklenmiş olmaktadır. Günümüzde sadece gözleme dayalı elektronik güvenlik sistemlerini değil, bireylerin özgürce iletişim kurma platformları olarak sunulan “sosyal medya”yı da *“iktidarın panopticonu* olarak değerlendirmeliyiz. Bu bağlamda genel ağın (İnternet) sağladığı yazılı iletişim ortamında kodlanmış bazı kelimelere dayalı takip sisteminden ve İnternet ortamındaki yönlendiriciler (korsanlar ve karşı korsanlar) çoğunluğun malumdur. Söz konusu sibermetinlere dayalı iletişimin özellikle bazı çocukluk çağındaki bireylerin kültürel dünyalarında reel iletişimsel metinlerden daha etkin olduğunu belirtebiliriz.

İktidarın güdülediği sözde özne, artık özgürleşmeyi tercih ettiği için kültürel değerlerinde değişikliğe giderek, küresel evren algısını benimseyebileceğini ve böylelikle küresel iktidarın önemli cazibe merkezlerinden olan evrenselliğe de ulaşabileceğini düşünmektedir. Bu bağlamda öncelikle dış görünümünü özgürce (sürekli) değiştirecek ve görünümdeki değişme ile özgürce yeni kültürel kimliğine (daha doğrusu kimsizliğine) kavuşmuş olacaktır. Benzeri değişim araçlarıyla toplum algısı da iktidar tarafından kurgulanan yeni kültürel değerler doğrultusunda oluşmuş olan bireyler topluluğu (yığın/ kitle) artık iktidarın kud-

retinin göstergesi ve teminatı niteliğindedir... Sürekli değişim ve tüketim girdabına kapılarak tükenen birey ahlakî değerlerini de belirtilen küresel kültür değişimine tabi tutmuştur. Bu doğrultuda atalık ve bilgelik benzeri tanımlamalar bilginin ve evrenin sürekli "gelişim"i karşısında gereksiz ve geçersiz nostaljik imgeler olarak sunulmakta ve kitle tarafından bu özellikleri ile algılanmaktadır. Böylelikle Orhun Abideleri'nde ifadesini bulan "Çin milletinin tatlı sözü ve yumuşak ipek kumaşı" yaklaşık bin iki yüz elli yıl sonra yine kültürel değişim ve dil silahı ile etkili olabilmektedir. Üstelik bu kez tüm ahlaki değerleri de değersiz bir tüketim metası formunda pazarlayabilmektedir. Bu bağlamda tüketim ekonomisinin temel lokomotifi olan televizyon reklamlarında içerisinde cinselliği barındırmayan tek reklam türü "bebek bezi" reklamları olarak karşımıza çıkmaktadır². Benzeri örneklere dayalı bu çarpıcı ve açığından çıkmış duruma ilişkin Fransız düşünür Michel Foucault görüşünü " *Ve tüm zevklerin kodunu, nihayet keşfedilen cinsiyet terimleriyle çözdüğümüzde özgürleştirdiğimize inandırıldık. Oysaki, daha ziyade, cinselliksizleşmeye, cinsel açıdan normlandırılmamış olan genel bir zevk ekonomisine yönelmek gerekir* (Foucault 2003; 114)." ifadesi ile dile getirmektedir. Gerek bireysel öznenin gerekse toplumsal öznenin kültürel değerlerini, kültürel değerlerin önemli bir birimi niteliğindeki ahlaki değerlerini rahatlıkla değiştirebilen küresel iktidar için ilgili kitlenin siyasal tercihlerinin manipülasyonu hiç de güç olmasa gerek...

Makalemizdeki tartışmaları özetleyecek olursak; öncelikle yazımızın başından sonuda dek öne sürdüğümüz temel görüşe vurgu yapmamız gerekir ki o da, iktidar kavramının yaşamın her alanında var olduğu gerçeğidir. İktidarı devlet ya da siyasal alan ile sınırlamak iktidarı gözardı etmek olacağı için, bu alanda iktidarla yapılacak mücadelenin akıbeti de Don Kişot'un yel değirmenelerine açtığı savaştan öteye gidemeyecektir. İktidar ve güç kavramları arasında ayrım olduğu unutulmamalı ve bu kavramların iletişim ve onun temel değeri olan dil üzerinden yayıldığı göz ardı edilmemelidir. Bu bağlamda başta iletişim bilimciler ve dil bilimciler olmak üzere akademik nitelikli çalışmaların dilin içeriğine (felsefi temellere bağlı olarak) yönelmeleri gerekmektedir. İktidarı sadece siyaset kurumu ile ilişkilendiren yaklaşımın bir diğer önemli yanlığı da *dili* salt bir hitabet ve belagat unsuru niteliği ile ele almalarıdır. Nitekim, felsefi temellere dayalı olarak dil bilimsel bağlamda değerlendirilen *dil* üye-

İktidarı devlet ya da siyasal alan ile sınırlamak iktidarı gözardı etmek olacağı için, bu alanda iktidarla yapılacak mücadelenin akıbeti de Don Kişot'un yel değirmenelerine açtığı savaştan öteye gidemeyecektir.

rinden etki alanı irdelenen iktidarın, kültürel değerler üzerinde rahatlıkla hegemonya kuramayacağı açıktır. Bu bağlamda kültür kavramını da soyut ve değerlendirilmesi güç metafizik kurgular evreni olarak değerlendirmek, mevcut iktidara tabiyetin bilimsel formu olarak ele alınabilir. Biz, kültürü somutlaştırarak bir metin niteliği ile ele almanın, kültürün gücünü ve önemini yadsımak değil, onamak anlamına geldiğini düşünmekteyiz. Metnin içerisindeki sözcelerin, cümlelerin, sözcüklerin değil de bir biçimbirimin (morphem) değişiminin dahi metni etkileyeceği ortada iken kültürel değerlerin böylesi bir çözümlemeye tabi tutulması, kültürün yaşamımızdaki ağırlığının da toplumca algılanabilmesini sağlayacaktır. Nitekim “*Toplumunu tanımak için kullanılan ve onun kimliğini oluşturan değerlerin ve kurumların içeriklerinin değişmesi nedeniyle toplumun düşüncesi de değişmektedir* (Bıçak 2009: 571).” ve bu kültürel değişimin dile dayalı kurgusu ve çözümlemesi felsefi temele dayandığı müddetçe iktidarın kurgusu ve çözümlemesi de gerçeğeleştirilebilecektir. ■

¹ Nielsen Audience Measurement 2010 ölçüm değerleridir.

² Bu konuda ayrıntılı bilgi için bakınız: Aydemir Ö.K., Aydemir N. E. 2010. *Özne-İktidar Bağlamında Televizyon Reklamlarının Artzamanlı Eleştirel Söylem Çözümlemesi*, 24. Ulusal Dilbilim Kurultayı, Orta Doğu Teknik Üniversitesi, Ankara, s. 81-90.

Kaynaklar:

- Bentham J. (2008), *Panopticon Gözün İktidarı*, Çeviren: Barış Çoban, Zeynep Özarslan, İstanbul: Su Yayınları.
- Bıçak A. (2009), *Türk Düşüncesi I Kökenler*, İstanbul: Dergâh Yayınları.
- Canetti E. (2006), *Kitle ve İktidar*, Çeviren: Gülşat Aygen, İstanbul: Ayrıntı Yayınları.
- Foucault M. (2003), *İktidarın Gözü*, Çeviren: Işık Ergüden, İstanbul: Ayrıntı Yayınları.
- Foucault M. (2005), *Büyük Kapatılma*, Çeviren: Işık Ergüden, Ferda Keskin, İstanbul: Ayrıntı Yayınları.
- Searle J.R. (2006), *Zihin Dil Toplum*, Çeviren: Alaattin Tural, İstanbul: Litera Yayıncılık,